

ELSŐ FEJEZET

Irány a Zafír-sziget!

– Mindjárt elkészül! – rázta le Lili a kezéről a vizet.

A kislány a barátnőjével nádat ültetett a tó partjára, amit közösen ástak a szüleikkel. A kis tó a Segítő Mancs Állatkórház mellett volt, amit Lili szülei vezettek a kertjük végében lévő pajtában. A lányok imádták

az állatokat, és ha idejük engedte, szívesen segítettek a gondozásukban.

Néhány beteg állat a szomszédos ketrecekből figyelte őket. Egy rókakölyök félre-hajtott fejjel üldögélt, két bolyhos nyuszi pedig szimatolva figyelte, mi történik.

– Nemcsak a kacsák meg a békák fogják szeretni a tavat, hanem a rovarok

is – mosolyodott el Luca, amikor egy ragyogó kék szí-

takötő rátelepedett az egyik vízililiomra.

– Olyan, mintha lovagolna!

Lili kuncogni kezdett: – Mint mi, amikor azon a hatalmas liliomon lebegtünk a Zafír-sziget felé.

A Zafír-sziget a titokzatos Barátság-erdőben volt, és Bizsu, a lányok cicabarátja már több kalandra elvitte oda őket. Ebben a varázslatos világban a kisállatok tudtak beszélni, akárcsak az emberek, kunyhókban laktak és a Galóca kávézóban mézes-málnás italokat szürcsölgettek.

– Remélem, nemsokára megint elmehegtünk a Barátság-erdőbe – sóhajtott Lili, ami-

kor hirtelen mozgolódás támadt a nádasban, és felcsillant egy arany bunda. A növények között egy gyönyörű, zöld szemű cica álldogált.

– Bizsu! – kiáltottak a lányok egyszerre.

A cicus hozzádörgölözött a bokájukhoz, majd dorombolva rájuk pillantott, és se szó, se beszéd, futva elindult a kert végében folydogáló Csillámos-patak felé.

– Visszatérünk a Barátság-erdőbe! – örvendezett Luca.

A lányok gyorsan elindultak Bizsu után, és a patak lépőköveit maguk mögött hagyva sebesen futottak a Csillámos-réten.

– Lehet, hogy Grizelda megint rosszban sántikál – aggódott Lili.

Grizelda gonosz boszorkány volt, aki el akarta űzni az összes állatot a Zafír-szigetről, hogy üdülőtornyot építsen rá és az egész birodalom egyedül az övé lehessen.

Mihelyt Bizsu odaért a rét közepén magasodó kiszáradt fához, az rögtön életre kelt, és bíborvörös meg arany színű levelek fakadtak rajta. Bolyhos bundás mókusok makkra vadásztak, néhány pici ökörszem pedig vidáman dalolt az ágakon. A fűben sárgálló pitypangok az őszi napsugár felé fordították a virágukat.

A lányok akkor értek oda, amikor Bizsu épp megérintette a fatörzset. Két szó jelent meg rajta.

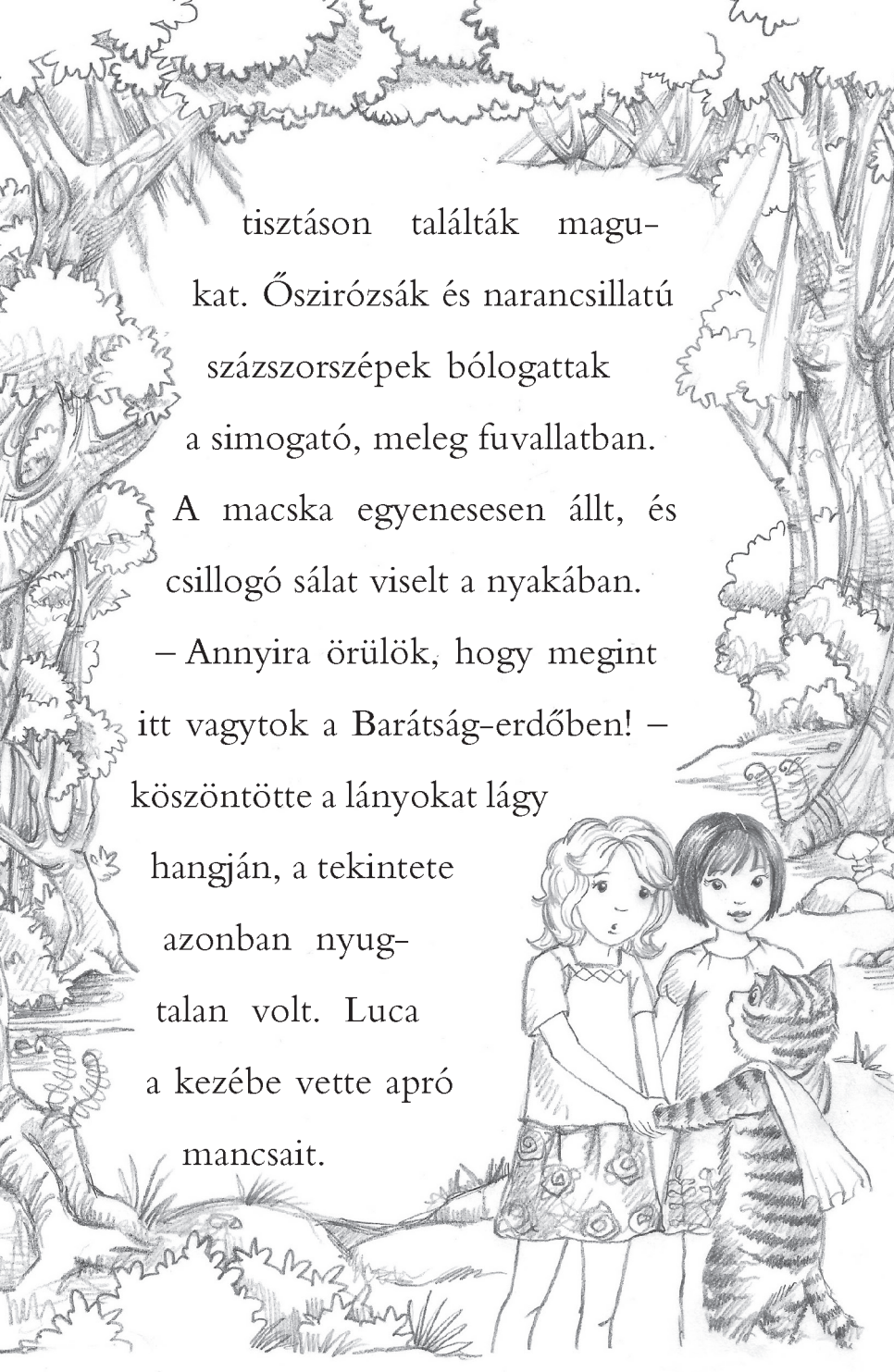
Lili és Luca szorosán megfogta egymás kezét, és hangosan kiolvasta a szavakat:
– Barátság-erdő.

Alighogy kimondták, azonnal megjelent egy ajtó, és Luca lenyomta a levél alakú kilincset. Ragyogó fény áradt szét.

Bizsu beszaladt az ajtón, a két lány pedig utána. Mindketten érezték, hogy bizsereg a bőruk, ami azt jelentette, hogy egy kicsit összezsugorodtak.

A fény kihunytaival a lányok egy erdei

tisztáson találták magukat. Őszirózsák és narancsillatú százszorszépek bólogattak a simogató, meleg fuvallatban. A macska egyenesesen állt, és csillogó sálat viselt a nyakában. – Annyira örülök, hogy megint itt vagytok a Barátság-erdőben! – köszöntötte a lányokat lágy hangján, a tekintete azonban nyugtalan volt. Luca a kezébe vette apró mancsait.

– Mi a baj? Grizelda ellopta az utolsó zafírt? – kérdezte Lili.

A boszorkány korábban már elcsent három bűvös drágakövet, amelyek a Zafír-szigetet védték. Az elsőre Pöndöriék vigyáztak, és az volt a feladata, hogy kellemes hófokon tartsa a Csillogó-tavat. Fogacsiék őrizték a másodikat, amely azért felelt, hogy a víz mindig tiszta maradjon. A harmadik, ami a tó nyugalmaról gondoskodott, Röfiék birtokában volt. A lányok és Bizsu eddig még mindig vissza tudták szerezni a drágaköveket, Grizelda azonban állandóan kitalált valamit, hogy megzavarja a sziget nyugalmat.

– Még nem lopta el, de félek, hogy meg fogja próbálni – felelte Bizsu. – Úszóverseny lesz ma a szigeten, és szerintem arra pályázik, hogy tönkretégye.

A lányok magukhoz ölelték cicabarátjukat.

– Mindent megteszünk, hogy megakadályozzuk – jelentette ki Luca.

– Siessünk, nézzük meg, hogy biztonságban van-e a negyedik zafír – javasolta Bizsu, és máris elindult a lányokkal a tó felé vezető szűk ösvényen. A tó partján Bölcs Bagoly bácsi egy felettebb fura kinézetű hajó mellett álldogált. A hajó óriási fészekre

hasonlított, és hatalmas kürt volt az elejére szerelve. Három kéménye közül az egyik piros, a másik kék, a harmadik zöld színben pompázott. A vén madár jópofa, csíkos tengerészsapkát meg a szokásos mellényét és monokliját viselte.

– Hujú! – kiáltott, szokás szerint összekeverve a szavakat. – Akarom mondani juhú! Erre van a Zafír-sziget! Szebállás!

Lili vigyorgott: – Úgy érti, beszállás!

A hajó tarka füstöt eregetve végigpöfögött a vízen.

Luca beleszagolt a levegőbe: – Mentailanta van a füstnek!

A barátok a kikötőben hamarosan megpillantották a strandot meg a füves dombokat, és látták, hogy sok állat pancsol a vízben.

– Biztos a versenyre gyakorolnak – jegyezte meg Bizsu.

Lili szeme felcsillant: – Izgalmas lesz!

